

செந்துமிழ்

கிடைத்தி : 93

பிப்ரவரி 1999

பகுதி : 2

திம்கள் இதழ்

முதன்மை ஆசிரியர் மா. தனுக்கோடுபாண்டியன் பி.எ., பிஎல்.,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

ஆசிரியர் போற்றுர் நா. பாலுசாமி
எம்.ஏ., பிஎல்., எம்.வி.டி., எம்.எட்., பிஎ.ஏ.டி.

செந்தமிழ் ஆசிரியர் குழு

- பேரவீரன்** தமிழண்ணல்
முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்.
- பேரவீரன்** செ. கந்தசாமி
முதல்வர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மதுரை.
- பேரவீரன்** அ. தட்சினாலூர்த்தி
முன்னாள் முதல்வர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மதுரை.
- பேரவீரன்** பழநி. அரங்கசாமி, தஞ்சாவூர்
- பேரவீரன்** மரா.போ.குருசாமி, செந்தில், தாழு நகர், கோயம்புத்தூர்.
- பேரவீரன்** ச.மெய்யப்பன், முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
- பேரவீரன்** சிகதீர் மகாதேவன்
துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
- பேரவீரன்** கு.துரைராச
முன்னாள் முதல்வர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மதுரை.
- பேரவீரன்** அ.அ.மணவாளன், உலகத் தமிழாரய்ச்சி நிறுவனம்.
- பெரும்புலவர்** இரா. இளங்குமரன்
திருவள்ளுவர் தவச்சாலை, அல்லூர், திருச்சி.
- பேராசிரியர்** ந.பொன்னப்பன்
மதுரைக் கல்லூரி, மதுரை.
- பேரவீரன்** திருமதி. பத்மா சீனிவாசன்
ஆங்கிலப் பேராசிரியர், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்.
- பேரவீரன்** நா. மாணிக்கம்
தமிழ்த் துறைத் தலைவர், நியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.
- பேரவீரன்** திருமதி. சாகவதி விசய வேணுகோபால்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.
- பேரவீரன்** எஸ்.எம்.கம்யால்
21, ஈசா பள்ளிவாசல் தெரு, இராமநாதபுரம்.
- பேரவீரன்** ஈ.கே. இராமசாமி
தமிழ்ப் பேராசிரியர், யாதவர் கல்லூரி, மதுரை.
- பேரவீரன்** சே. அரிராமநாதன்
தமிழ்ப் பேராசிரியர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மதுரை.

செந்துமிழு

திங்கள் இதழ்

இதழ் கட்டணம்

உள்ளாடு

வெளிநாடு

ஆண்டுக்கட்டணம்	ரூ. 60	
வாணாள் கட்டணம்	ரூ. 500	ரூ. 1000
புரவலர் கட்டணம்	ரூ. 1000	ரூ. 2000
தனி இதழ் கட்டணம்	ரூ. 6	

முதன்மை ஆசிரியர் மர. தறைக்கோடிபாண்டியன் பிள., பிளஸ்,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

ஆசிரியர் போற்றினர் நர. பாலுசாமி
எம்.ஏ., பிளஸ்., எம்.விட்., எம்.எட்., பிளச்டி.

விபரங்கள் தக்கம்

1. எல்லோர்க்கும் தொல்காப்பியம் பேரறிஞர் நா. பாதுசாமி	35
2. கூண்டோடு கைலாயம் பேரறிஞர் அ.மா.பரிமணம்	38
3. மதுரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் இரா. இளங்குமரன்	45
4. குலசேகர ஆழ்வாரின் சிந்தனைகள் பேரறிஞர் மா. திருமலை	54
5. திருவள்ளுவரும் மார்க்கசு அஞ்செய்க்கம் பேரறிஞர் நிர்மலா மோகன்	62

ஏல்லோப்க்கும் இதர்க்காப்பியும்

(முன் இதழ்த் தொடர்ச்சி)

-பேரவீசுர் நா. பாலுசாமி

(தொல்-சொல்-இடையியல்)

குத்திரம் 249

(இடைச்சொல் இலக்கணம்)

இடையெனப் படுவ பெயரொடும் வினையொடும் நடைபெற்று இயலும் தமக்கியல்பு இலவே.

(ப-ரை) இடை எனப் படுவ இடைச்சொல் என்று கூறப்படுவன, பெயரொடும் வினையொடும் - பயரும் வினையும் ஆகிய இரண்ணுடனும். நடைபெற்று இயலும் - சேர்ந்து இயங்குவன, தமக்கு இயல்பு இலதாமே தனித்து நின்று பொருள் தர மாட்டா.

இடைச்சொற்கள் பெயர்களுடனோ வினைகளுடனோ சேர்ந்து நின்றே பொருள்தரும்; தனித்து இயக்க மாட்டா.

(வி-ரை) சொற்கள் பெயர்ச் சொல், வினைச் சொல், இடைச் சொல், உரிச்சொல் என நான்கு வகைப்படும்.. பெயரும் வினையும் பிறவற்றின் உதவியின்றித் தாமே நின்று பொருள் தரும். ஆனால் இடைச்சொற்கள் அவ்வாறு தனித்துப் பொருள் தாராமல் ஒரு பெயருடனோ வினையுடனோ சேர்ந்து நின்றே பொருள் தருவனவாம். உரிச்சொல்லும் அவ்வாறே.

(எ-) "கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல்" - இங்குக் கொல் என்பது என் என்னும் வினையோடு சேர்ந்தே பொருள்படும். கொல் என்பதனைத் தனியே பிரித்துப் பொருள் கொண்டால் கொல்லுதல் எனப் பொருள்பட்டுவிடும். இங்கு அப்பொருளில் வரவில்லை. கொல் என்பது அசைநிலை. அசைநிலையாக வருவனவெல்லாம் இடைச் சொற்களே. பெயரையும் வினையையும் இடமாகக் கொண்டு அவற்றைச் சார்ந்தே வருவதால் இவை இடைச்சொற்கள் எனப்பட்டன. (இடம் - இடை).

(இடைச்சொற் பாஞ்சாடு)

அவைதாம்

புணரியல் நிலையிடைப் பொருள் நிலைக்கு உறுவும்
வினைசெயல் மருங்கில் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்களின் குபா குநவும்
அசைநிலைக் கிளவி ஆகி வருநவும்
இசைநிறைக் கிளவி ஆகி வருநவும்
தத்தம் குறிப்பில் பொருள்செய் குநவும்
ஒப்பில் வழியால் பொருள்செய் குநவு கென்று
அப்பண்பினவே நுவலும் காலை

(ப-ரை)

அவைதாம் - மேற் குத்திரத்தில் கூறப்பட்ட
இடைச்சொற்கள், புணரியல் நிலையிடை - இரண்டு
சொற்கள் சேருயிடத்து, பொருள் நிலைக்கு -
அச்சொற்களின் பொருநிலையை உணர்த்துவதற்கு,
உதநவும் - உதவுவனவும், வினை செயல் மருங்கில்-
வினைச் சொல்லை முடிக்கும் இடத்து, காலமொடு
வருநவும் - காலம் உணர்த்தி வருவனவும், வேற்றுமைப்
பொருள்வயின் - வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துவதும்,
குபாகுநவும் - உருபுகளும், அசை நிலை கிளவி ஆகி
வருநவும் - பொருளின்றி வறிதே நிற்கும் அசைகளாக
வருவனவும், இசை நிறை கிளவி ஆகிவருநவும் -
செய்யுளில் இசை நிரப்பவருவனவும், தத்தம் குறிப்பில் -
தத்தம் குறிப்பால், பொருள் செய்குநவும் - பொருள்
உணர்த்துவனவும், ஒப்பு இல்வழியால் - ஒப்புமை
தோன்றாத இடத்து, பொருள் செய்குநவும் என்று -
அவ்வொப்புமைப் பொருள் பயக்க வருவனவும் என்று
கூறப்பட்ட, அப்பண்பின நுவலும்கால் - அந்தகைய ஏழு
பண்புகளை உடையனவாகும், ஆராயும் இடத்து.

இடைச் சொற்கள்:

1. இரண்டு சொற்கள் புணரும்பொது இடையில் தோன்றும் சாரியைகள்
2. வினைச் சொல்லில் காலம் காட்டும் இடைநிலைகள்.
3. வேற்றுமை உருபுகள் ('ஐ' முதலியன).

- செய்யுளில் பொருளின்றி நிற்கும் அசைகள்.
- செய்யுளில் தளைத்டாமல் இருப்ப இசைத்திறக்கவரும் அளவெடைகள்.
- குறிப்புப்பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள்.
- உவம உருபுகள் (ஒப்ப என்பது தவிர்ந்த ஏனைய) இவ்வாறு ஏழுவகைப்படும் என்பது இச்சுத்திரக் கருத்து.

(வி-ரை) உதநவும் - உதவுநவும் என்பது முகவிட உதநவும் எனவந்தது. உதவுவன் என்பது பொருள். பொருள் நிலைக்கு உதவுதல் நிலை மொழியும் வகுமொழியும் புணரும்போது இடையில் தோன்றும் சாரியைகள் (எ-இ) எல்லாம் + வற்று + ஜு+உம் = எல்லாவற்றையும். வற்று புணர்ச்சியில் தோன்றிய சாரியை. வற்று - அஃறினைப்பொருள் குறித்து. எல்லாம்+நம்+ஜு+உம் = எல்லாநம்மையும். இங்கு தும் என்பது புணர்ச்சியில் தோன்றிய சாரியை. நம்- உயர்த்தினைப் பொருள் உணர்த்திற்று. இவ்வாறு புணரியில்பற்றி வரும் சாரியைகளும் இடைச்சொற்களாம் காலமொடு வருநு - காலம் காட்டும் இடைநிலைகள். வினைமுற்று இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய காலங்களில் ஒன்றைக் கட்டாயம் காட்டும் பகுதி. விகுதி, இடைநிலை என மூன்று நிலைகளையும் விளைச்சொல் காட்டும். இவ்வாறு வரும் இடைநிலைகளும் இடைச்சொற்களே. வேற்றுமை உருபுகள் - ஜு முதல் கண்களாக உள்ள ஆறுவேற்றுமை உருபுகள். முதல் வேற்றுமைக்கும் எட்டாம் வேற்றுமையாகிய விளிக்கும் உருபுகள் இவ்வளை.

குறிப்பில் பொருள் செய்வன - சொல்லுவோன் மனத்தில் குறித்தவாறு பொருள் வேறுபடுவன். (எ-இ) "கூரியதோர் வாள் மன்" - இத்தொடரை ஒசை வேறுபட உச்சரித்தால் வாள் கூர்மையற்றது என்னும் குறிப்புப் பொருள் தஞ்ச இவ்வாறு வரும் ஒழியிசையும் இடைச் சொல்லாம். ஒப்பில்லவழி - மான, ஒப்ப, நேர, நிகர எனவரும் உவம உருபுகளுள் ஒப்ப என்பது ஒழிந்த பிறவும் இடைச்சொற்களே.

- (தொடரும்)

கூண்டோடு கைவாயம்

- பேரறிஞர் அ.மா.பரிமணம்

சான்றோர், தம் பட்டறிவால் உணர்ந்த சில உண்மைகளைப் பின்வருவோர் பயன்கொள்ளும் வகையில் பழமொழிகளாய்க் கூறிச் சென்றுள்ளனர். படைத்தவன் பெயர் அறியாத அந்தப் பழமொழிகள், கல்லாதவர்களும் பயன்படுத்தும் வகையில் எளிமையும் இனிமையும் கொண்டு விளங்கக் காணலாம். காலப் போக்கில் சில பழமொழிகளின் பொருள் மாறி மக்களால் வழங்கப்படுவதுதான்டு.

"கூண்டோடு கைவாயம் போனார்கள்" என்னும் தொடர் அவ்வகையில் வழங்கப்படும் ஒன்றாகும். கயிலாயம் என்பது, சைவ சமயம் தம் சமயப் பரம்பொருளாகக் கொள்ளும் சிவபெருமான் உமையோடும் பிற கணங்களோடும் வீற்றிருந்தருளும், விண்ணங்க வெற்பின் முகட்டினைக் கொண்டு விளங்குமிடம் எனச் சைவ உலகு குறிப்பிடும். சைவ சித்தாந்த நெறி நிற்கும் ஆன்மாக்கள், இருவினையொப்பு, மலபரி பாகம், சத்தி நிபாதம் முதலியன எங்கிய பின்னர், அவற்றின் சித்தாந்தங்களும் முடிபாகும். வினையின் வந்து வினைக்கு வினையாய் விளங்கும், இப்புன்புலால் யாக்கை மாய்ந்த பின்னரே அந்நிலை எய்தல் கூடும் என்பதும், ஊனுடம்போடு ஆண்டெய்துதல் இயலாது என்பதும் அச்சமயக்கருத்தாகும் கூண்டோடு கைவாயம் போதல் என்பதனை இந்தப் பொருளோடு சிந்திக்காமல், ஒரு சேர இறந்து பட்டனர் என்னும் பொருளில் இன்று மக்கள் வழங்கக் காணலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு மகிழ்வுந்தில் ஜவர் பயணம் செய்த போது, எதிர்வந்த பேருந்தில் மோதி, இடர்ப்பட்டு ஜவரும் மாண்டார் என்று கூறுவோர். கூண்டோடு கைவாயம் போனார்கள் என்று கூறுவதனைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு வான ஊர்தியில் பயணம் செய்த இருநூறுபேர்களும் விபத்தில் ஒருங்கே இறக்க நேர்ந்தால் அதனையும் அப்படிக் கூறுவதுண்டு. இங்கெல்லாம், கைவாயம் என்பது சைவச் சார்புடைய சொல் என்று அறிந்தே கூறப்படுவதில்லை. ஒரு சேர

அணைவாரும் இறந்தனர் என்பதனைக் குறிக்கும் தொடராகவே இது அமைந்துவிட்டது.

ஒர் உயிர் (ஆன்மா), தன் தவச் சாதனையால் எத்துவனை உயர்ந்த தகுதி பெற்ற போதிலும், தான் அடைந்துள்ள ஊன் பொது உடம்போடு, கயிலாயத்தைச் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தஞ்சுவதாகக் கருதப்படும் இடத்தை அடைதல் இயலாது என்பது சைவநெறியின் உறுதியான கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாகும்; இக்ஸ்ருத்தில் கண்டு என்பது, உயிர்பெற்றுள்ள உடம்பினைக் குறிக்கும் சமயம் என்ற பெயரங்கை கொள்ளாது. தெய்வக்கொள்கை, மறுபிறப்பு, வீடுபேறு போன்றவற்றில் நம்பிக்கைக்கொண்டு வாழ்ந்த சங்கத் தமிழ் மக்களிடையேயும் இந்தகைய கருத்து இருந்துள்ளதனைச் சங்க இலக்கியத்தால் அறியலாம்.

"தவம்செய் மாக்கள் தம்மடம்பு இடாஅது

அதன் பயம்னய்திய அளவை மான"

என்று ஒர் உவமையை முடத்தாமக் கண்ணியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனை நாச்சினார்க்கினியர் தம் இயல்பிற்கேற்ப, "மிக்கதவத்தைச் செய்கின்ற மாக்கள் தம்முடைய தவஞ்செய்த உடம்பைப் போகடாதேயிருந்து அத்தவத்தாற் பெறும் பயனைப் பெற்ற தன்மையையொப்ப" எனப் பொருளும், "மக்கள் என்னாது மாக்கள் என்றார், வீடுபேறு குறியாது செல்வத்தைக் குறித்தவின்" என்று விளக்கமும் தந்துள்ளார். இவ்வாறு கூறாமல், இல் பொருள் உவமையாகக் கொண்டு, தவம் செய்தோர் தம் உடம்பை விட்ட பின்னரே வீடுபேறு எய்தலாம் என்னும் உண்மைக்கு மாறாக, அதனை விடாமலே வீடுபேறு எய்தக் கூடுமாயின் அப்போது அடையக்கூடிய இன்பப் பயன் போல" என்றும் கொள்ளலாம். எவ்வாறு கொண்டாலும் ஊனுடம்போடு "வீடுபேறு" எய்தல் இயலாது என்பது தெளிவாகும்.

நூற்யன்மார், ஆழ்வார்கள் ஆகியோரால் தோன்றிச் செழித்த பக்கு இயக்க வளர்ச்சிமிக்க இடைக்காலத்தில், வீடுபேறு, திருவடிப்பேறு, கயிலாயமடைதல், வைகுண்ட பதமெய்தல் போன்ற சிந்தனை சைவ, வைணவச் சமய உலகில் மிக்கெழுந்தது. அதனை அவ்வச்சமய அருளாளர்களின் வரலாற்றில் நன்கு காண முடிகின்றது. மறுமையில் ஊனுடம்பு நீங்கிய நிலையில் ஆன்மாக்கள் அடையக் கூடியதாகக்

கருதப்படும் இப்பேற்றிலும், அவை அடையும் நுண்ணிய பதநிலைவெறுபாடுகள் நினைந்து, சாலோகம், சாமிபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்று பாகுபாடு செய்து கூறப்படுவதனால் தித்தாந்த சைவ சாத்திரங்களிற் காணலாம்.

சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகையில் இடம் பெற்ற சைவ அடியார்களின் வரலாறுகளைத் தெய்வச் சேக்கிழார் திருவருள் துணையாலும் தம் அயரா முயற்சியாலும் ஆய்ந்துணர்ந்து, திருத்தொண்டர் புராணம் (பெரிய புராணம் - மாக்கலை) என்னும் பெயரில் வழங்கியுள்ளார். அதில் தேவாரம் பாடிய மூவர்தம் வரலாறுகள் விரிவாகவும் விளக்கமயாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. அதில் தேவார மூவர் முதலிகளின் முடிவு நிலை பற்றிச் சேக்கிழார் கூறியவற்றினைக் கூர்ந்து நோக்கினால், சைவசித்தாந்த நுட்பங்கள் பல புலப்படுவதோடு, வினைப்பிறவியான் அமைந்த ஊன்சடலோடு கயிலைக்காட்சி காணல், கயிலையை நன்னூதல் முதலியன கூடா என்பதும் புலப்படக்காணலாம். 'கண்டு' (உடல்) மறைந்த நிலையில் (மறுவையில்) அல்லது மாறிய நிலையில் (திருவருளால் ஊன் உடல் ஒனியுடலர்க் (குக்குமதேகம்) மாறிய நிலையில்) கயிலைக் காட்சி காணவோ, கயிலையை அடையவோ கூடும் என்பதனையும் உணரலாம்.

அப்பரடிகள் தம் தலப்பயணத்திடையே காளத்தி சென்றுடைந்து, கைத்திருத்தொண்டு புரிந்து, கண்ணுதற்பெருமான் கழல் இறைஞ்சிய நிலையில், அப்பெருமான் கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தைக் காண விரும்பினார். கயிலாயம் என்பது, சிவபெருமான் உண்மையையுடன், தேவர்களும் முனிவர்களும் புடை குழ வீற்றிருக்கும் விண்ணாகத்து மலை முகடு என்றும், அங்குப் பதினெண்கணக்கஞம் பிறநும்காண, உண்மையை தாளம் நல்கச் சிவபெருமான் ஆடும் நிலையில் அருள்புரிவான் என்றும் சைவசமயச் சான்றோர்களால் தொன்றுதொட்டுக் கருதப் பட்டு வருகின்றது. இந்த அற்புத இறைக்காட்சியை முதன் முதலில் தம் கற்பணையில் கண்டு கூறியவர் யாவர் என்பதனை அறியக்கூடவில்லை. 'வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈபவன்' ஆதலால், அடியவர் உள்ளத்தில் தோன்றிய இந்தக் காட்சியிலும்

சிவபரம்பொருள் வெளிப்பட்டருளும் என்னும் நம்பிக்கையால், அடியார் உள்ளக்களிலும் ஓவியத்திலும் காவியத்திலும் இக்காட்சி அழியாத இடம் பெற்றுள்ளது. அக்காட்சியைக் கண்டு தினைப்பது சைவப் பெருமக்களின் என்றும் நீங்கா வேட்கையாயிற்று. விண்ணகத்தே விளங்கும் அக்கயிலை, மண்ணகத்தே, தழகத்தின் வடக்கே, நெடிதுயர்ந்து விளங்கும் பணிமாவியயப் பொருப்பின் முகட்டிலே விளங்குவதாகவும் கருதப்பட்டது. சேக்கிழாரும் தம் நூலின் தொடக்கத்தே, 'இருமலைச் சிறப்பு' எனும் பகுதியில் அதனை விளக்கியுள்ளார்.

காளத்திநாதனைக் கண்ட அப்பரடிகள் தம் இருவுள்ளத்தில் கயிலை நாதனைக்காணும் உணர்வு தோன்றி, மொழி பெயர்தேயங்கள் பல கடந்தும், வாரணாசி வழிபட்டும், கங்கையைக் கடந்து சென்றும் இமய வரையிசை ஏற்லாண்டார். நடந்த கால்கள் ஊறுபட, உந்திச் என்ற கரங்களும் ஊறுபட, தவழ்ந்த மார்பும் ஊறுபட்டநிலையில், கயிலைக் காட்சி காணும் அவா அடங்காமல் மேற் செல்ல முணைவின்றார். இந்திலையில் சிவபெருமான் முனிவர் உருக்தாங்கிப் 'புனல் தடம்' உடன்கொண்டு அவர்முன் அணைந்தார். 'எல்லா உயிர்க்கும் ஏம் ஆகிய நீர் அறவு அறியாகக் கர்க்கத்தன்' ஆகலால் சிவபெருமான். அப்பர் உயிர்க்கு ஏம் அனிக்கும் கருத்தால், உருக்கரந்து முனிவராகிய நிலையிலும், 'புனல்தடம்' ஒன்றை உடன்கொண்டு வந்தார் போலும்! போந்து, போந்து' 'உடலுறுப்புக்கள் அழிய, வருந்திய நிலையில், இந்த வெங்கடத்தில் வந்தடைந்தது ஏன்' என்று அடிகளிடம் விணவுகின்றார். 'முனிவரே, அடியேன் கயிலை நாதனைக் காணும் ஆசையால் வந்தேன்' எனக்கூறுகின்றார்.

'அப்பரின் அருட் பணிகள் மண்ணுவகில் மேஜும் தொடர்தல் வேண்டும்; கயிலை என்பது இமயப்பணி மலையின் முகட்டில் உள்ளதன்று; விண்ணகத்தில் தேவராலும் காணற்கரியது என்பதனை உணர்த்தல் வேண்டும் என்பனவற்றை உணர்த்தும் வகையில், 'கயிலையை, உலகில் மாணிடராய் ஊனுடம்பு எந்திய மாந்தரால் அடைவதற்கு அரியது; வாணோரும் அனுகுதற்கரியது; இனி நீவிர் திரும்பிச் செல்வதே செய்ததுக்கது' என்று முனிவர் உருவில் வந்திறைவன் உணர்த்துகின்றார். அவரை அவ்வாறு உணராத

அப்பரடிகள், 'ஆனாம் நாயகன் கயிலையில் இருக்கை கண்டு அல்லால், மானாம் இவ்வுடல் கொண்டு மீனேன்'என்று தம் உறுதிப்பாட்டை உணர்த்துகின்றார். முனிவர் நிலையில் உறையாடுவது பயணியாதுள்ள உணர்ந்த இறைவன், முனிவர் உருமறைத்து, வாணோவிலாக்கில், 'ஒங்குநாவினுக்கு அரசனே! எழுந்திர் என்று கூறிய அளவில் தீங்கு நீங்கிய யாக்கை கொண்டு, அப்பாடிகள் ஒளிதிகழுவிளங்கினார் என்று சேக்கிழார் குறிப்பிட்டுள்ளார். உடல் தீங்கு நீங்கிய தன்மையால், முனிவராய் வந்து இறையே என்றுணர்ந்த அப்பர், 'கயிலை இருந்த நின்கோலம் நண்ணி நான் தொழு நயந்து அருள்புரி'என்று வேண்டுகின்றார். மீண்டும் வாணோவியால், 'யாம் கயிலையில் இருக்கும் முறைமையினை, இந்தப்பொய்கையில் மூழ்கித் திருவையாற்றில் காண்பாயாக' என்று பணித்தார். நீரில்லா வெங்கடத்தில் பொய்கை அமைய ஏதுவாக, முனிவராய் வந்தபோது, இறைவன் 'புன்வுதம்' உடன் கொண்டு வந்ததன் கருத்தினை இப்போது உணர முடிகின்றது. 'ஒங்குநா வினுக்கரயனே எழுந்திர்' என்னும் இறைவன் திருவாக்கால், 'இன்புறுவேதக்து இரும்புபொன் ஆணாற்போல்' அப்பரடிகளின் ஊனுடல் ஒளியுடலாகியது.

திருவருளால் ஒளியுடம்பு பெற்றோர், முன்னைய ஊனுடம்பின் தோற்றுமே கொண்டிருந்தாலும் அதனால் விளையும் பயன் மிகவும் மாறுபட்டதாகும். அவ்வுடல் பெற்றோர் சாதனையை தாயுமான அடிகள், 'கந்துகமதக் கரியை' என்னும் பாடவில் 'வேறொருவர் காணாமல் உலகத்துலாவலாம் ... தன்னிகரில் சித்தி பெறலாம்.. என்றெல்லாம் காட்டியிருப்பதால் உணரலாம் ... இறைவன் அமைந்த இமயப் பொய்கையில் மூழ்கி எழுந்த நிலையில் இறையருளால் எய்திய ஒளியுடம்பின் முதற்சாதனையாக, ஜயாற்று வாவி ஒன்றினில் அப்பரடிகள் எழுகின்றார். இந்த உண்மையை உணர்கின்றபோது, அடிகள் ஜயாற்றுப்பதித்தில் 'யாதும் சவுடு படாமல் ஜயாரஞ்சின்ற போது' என்று கூறியதன் நுட்பத்தினை உணரமுடிகின்றது. 'கயிலைக் காட்சிஎன்னும் பருப்பொருட்காட்சி, 'பொன் மலைக்கொடியுடன் அமர் வெள்ளியம் பொருப்பில் தன்மை யாம்படி சத்தியும் சிவமுமாம் சரிநையே' என்னும் குண்பெர்குட் காட்சியின் விளக்கமேயாகும் என்பதனையும் உணரமுடிகின்றது.

அதன் விரிவாகக் காலம் மடப்பிடியோடு கவிரு வருவதும் கோழி பெடையுடன் கூடி வருவதும், வரிக்குவில் பெடையோடு வருவதும் ஏன் இசைந்து வருதலும் முதலியவேற்றை அடிகள் தம் பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மரபு வழியாக அமையும் கவியல்க்காட் சிக்குப் புதிய விளக்கத்தை இறைவன் அப்பரடிக்குக்கு உணர்த்த அதனைச் சேக்கிழார் தம் பக்கிச்சலவமிக்க பழுவளில் விளக்கியுள்ளார்.

இறையருளால் அடிகள் பெற்ற ஒனியுடலின் பிறிதொகு சாதனையைத் திருப்புந்துருத்தியில் காணமுடிவிற்று. அப்பரடிக்கான காண விரும்பிய சம்பந்தர் சிவிகையூர்ந்து அவ்வுர்க்குச் செவ்வின்றார். அதனை உணர்ந்த அப்பரடிகள், வாவகும்காணா வண்ணம் மறைந்தவடிவோடும் சென்று, சம்பந்தரின் சிவிகை தாங்குவாகுன் ஒருவராய்த் தாங்கி வருகின்றார். புந்துருத்திக்கு அஞ்சில் வந்தவுடன் 'அப்பர் எங்குற்றார்' என்று வினவிய சம்பந்தகுக்கு, 'உம் அடியேன் உம் அடிகள் தாங்கிவரும், பெறுவாற்று வந்து எய்தப்பெற்று இங்குற்றேன்'என்று வெளிப்பட்டார் என்சேக்கிழார் கூறுவார். அடியார் கூட்டத்தில் ஒருவரும் அறியாதவாலு அப்பர் சிவிகை தாங்கி வந்தது, அவர்பெற்ற ஒனியுடம்பின் சாதனையுக் குன்றாம் என்று சான்றோர் விளக்குவார். மேலும் அப்பேற்றினால், எநிரதுணாகும் ஆற்றல் பெற்று அடிகள் விளக்கிய பாங்கிலைத் தஸ்ரூடன் சுரங்கை தமியேணைப் புகலூரன் என்னை இனிச் சேவடிக்கீழ் இருந்திடும் என்றுணர்ந்து "புண்ணியா உண்ணிட்கே போதுகின்றேன்"எனத் தாண்டகம் உரைத்து, அண்ணவார் சேவடிக்கீழ் அமர்த்திக்குந்தார் என்று கூறுவதனால் உணரவாம்.

வைதிகப்பெற்றோரின் விருப்பிற்கிணங்க மணத்திற்கு இசைந்தும், மணவாற்விணைத் தொடரவிரும்பாமல் நூனசம்பந்தப் பெருமான், "இந்த இல்லோழுக்கம் வந்து குழந்தே" என்றெண்ணி நல்லூரப்பெருமணம் எனும் கோயிலை நண்ணினார். இருவருளால், திருக்கோயில் பெரும்சோதியாய் வாயில் காட்டியது. ஞானப்பிள்ளையார் நமச்சிவாயப்பதிகம் பாடித் தம்முடன் வந்தார் அணைவரையும், அவர்தம் பிறவிநிங்க, மன்றுசோதியிலுள் புக்கெய்து இறுதியில்தாழும் தம்காதலியுமாய் அச்சோதியிலுட் புகந்து வீடுபேறெய்தினார். அந்திலையில் திருவருளால் தோன்றிய

நெடுஞ்சோதி மறையப் பழைய திருக்கோயில் விளங்குவதாயிற்று; இங்கே, பிள்ளையாரேயன்றி அவரோ டீற்றார் அளவரும் வீடெய்தக் காண்கின்றோம்.

போதையார் பொற்கிண்ணத்தடிசில் உண்டு, ஞானத்தின் திருவுருவாய்த் திகழ்ந்தபோதிலும், சம்பந்தப் பெருமான் ஊனுடம்பு தாங்கி நிற்கும் நிலையில் அவரும், அவரைச்சார்ந்த பிறநும் வீடுபேரு (கயிலை அடைதல்) எய்துதல் இயலாதாதவின் பீடு பெருஞ்சோதி தோன்றி அதனுட் புகுதல் என்னும் அருஞ்செயல் நிகழ்ந்தது. ஊனுடம்பு ஒழிந்தநிலையில் பிள்ளையார் இறைவனோடு கூடப்பெற்றோர் என்பதனைச் சேக்கிழார், "கண்ணுடலார் திருமேனி யுடன்கூடக் கவுணியனர், நண்ணியது தூரத்தே கண்டு. நன்னுகப் பெறா, விண்ணவரும் முனிவர்களும் விரிஞ்சனே முதலானோர் எண்ணிலவர் ஏசறவுத்தீர எடுத்து ஏத்தினார்" என்று விளக்கிப் பிள்ளையார் புராணத்தை நிறைவு செய்திருப்பதனால் அறியலாம்.

அப்பரடிகளின் தொண்டு மேதினியில், மேலும் தொடர வேண்டும் என்னும் விருப்பினால், அவரது கயிலைச் செலவினை இடையே தடுத்து, அவர் விரும்பிய கயிலைக் காட்சியை ஜயாற்றில் புதிய விளக்கத்தில் கானுமாறு இறைவன் அருள்புரிந்தார். ஞானசம்பந்தரின் தொண்டு நிறைவெய்திய நிலையில் அவரைத் தம்மோடு இயைத்துக் கொள்ள விரும்பிய இறைவன் பிள்ளையாரின் பெற்றோர் விருப்பப்படி மணம் புரிந்தும் அவர் விருப்பப்படி அதனை மன்னுலகில் தொடராவண்ணம் பூத உடல் மாற்றி ஆட்கொண்டார். இவ்வாறெல்லாம், ஆண்டவன்-அடியார் திறங்களாகச் சேக்கிழார், தம்மாக்கதையுள் புலப்படுத்தும் நுட்பங்கள் அறிந்து இன்புறத்தக்களாவாம். அந்த மாட்சியால் திருத்தொண்டர் புராணமும், அருளாளர்களின் திருவருட் திருவல்களைப் போலத் திருமுறையாம் சிறப்புப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

மதுரை நாள்கால் துறைக்காலங்கள்

(இரா.இளங்குமரன்)

தமிழையோ, தமிழகத்தையோ, தமிழ் இலக்கியத்தையோ தமிழ்ப் பண்பாட்டையோ தமிழக வரலாற்றையோ எவரிடமிருந்து பிரித்துக்காண முடியாதோ, அவரே பாண்டித்துறையார். மன்னர் குடியில் பிறந்தாலும், தமிழ்த் தொண்டால் மன்னுபுகழ் பெற்ற மாமன்னர் பாண்டித்துறையார்.

இன்று பாண்டித்துறையாரை இன்னார் என அறியாத தமிழ்ப் பொது மக்களும்தமிழ் எழுத்தாளர்களும், ஏன், தமிழ்ப்புலவர்களும் கூட இருக்கலாம். ஆனால், இந்நூற்றாண்டின் தொடக்க முதல் ஒரு செம்பாதி நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையரும், எத்தமிழ்ப் பாவலரும், எத்தமிழ்ப் படைப்பாளரும் பாண்டித்துறையோடோ அவர் நிறுவிய தமிழ்ச்சங்கத் தோடோ தொடர்பில்லாமல் இருந்திருக்க மாட்டார்.

கருப்பக்கிளர் சு.அ. இராமசாமிப் புலவர் எழுதிய புலவர் வரிசை நூல்கள் 31கழக வழியே வெளி வந்துள்ள அவற்றைப் போற்றி வைத்திருப்பார். பிரித்துப் பார்த்தால், இம்மெய்ம்மை விளக்குவார். பாண்டித்துறையார் புதுத் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவுவதற்கு முன்பு 1890ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் திங்களில் 'தென்னாட்டுத் தமிழ்ச்சங்க' மென் ஒன்று சென்னை தொண்டை மண்டலம் உயர்பள்ளியில் தமிழரினர்களாலும் தமிழும் ஆங்கிலமும் வல்லாராலும் தொடங்கப்பட்டது. அன்றே ஆட் சிக்குழுவும் தேர்ந்தெடுக்கவும்பட்டது. தலைவர் சோமசுந்தரன் செட்டியார் டி.பாலசுந்தர முதலியார் பூண்டி அரங்கநாதர், சி.வைதாமோதரனார் முதலாக அறுவர் உறுப்பினர். 1.5.1890இல் இச்சங்கத்தின் நோக்கங்கள் இவையெனவும் வகுக்கப்பட்டன. ஆனால் செயற்பாடின்றி அமைந்தது.

5.3.1899இல் திராவிட பாஷா சங்கம் என ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, நோக்கங்களும் வகுக்கப்பட்டன. அவ்வளவில் அச்சங்கமும் அமைந்து விட்டது.

பாண்டித்துறையை, "அண்ணா அண்ணா"எனப்போற்றும்

மன்னர் பாற்கர சேதுபதி 13.1.1893இல் "வாழ்க்கையில் என் குறிக்கோள்கள்"என்னும் தலைப்பிட்டு, இராமேகவரத்தில் தங்கியிருந்த போது எழுதிய குறிப்புகள் 32இல் 27ஆம் குறிப்பாகத் "தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று அமைக்க வேண்டும்"என்று வரைந்துள்ளார்

முகவை எனப்படும் இராமநாதபுர அரண்மனையில் புலவர் அரங்கமும் ஆய்வும், விரிவுரையும் கலைமகள் விழாவும் விருது வழங்கவும் ஆசியவை காலங் காலமாக நிகழ்தலுவக் கண்ணேறில் பாண்டித்துறையார் காணவாய்த்த தாண்டுதல் கருத்துக்கது.

பாண்டித்துறையாரின் தந்தையார், பொன்னுச்சாமி, நூற்பதிப்புக்கு உதவியதும், அரங்கங்கூட்டி ஆய்வும் பொழிவும் செய்தலும் பாண்டித்துறையினால் அறிந்திருக்க வாய்த்ததுடன், அவரேயும் திருக்குறளை நாள்தோறும் ஓரோர் அதிகாரமாகப் பரிமேலழகர் உரையுடன் பொருள் விளக்கம் செய்வதை மேற்கொண்டிருந்தார் என்பதும், தக்க புலமையால் புலவர்க்குப் புலவராய் விளங்கினார் என்பதும் எண்ணத்தக்கன.

1898ல் கடலூர் சார்ந்த திருப்பாதிரிப்புவியூரில் திகழ்ந்த ஞானியார்ய்திகளைக்கண்டு மகிழ்ந்தபோது, அடிகளார் கூட்டிய அவையில் பாண்டித்துறை ஆற்றிய உரையையும் போற்றிய நெறியையும் உற்றறிந்த அடிகளார், "தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று தாங்கள் நிறுவுதல் நன்று"என்றதோர் குறிப்பை வைத்து உரை நிகழ்த்தினார். அவர்தம் துணைவித்து பாண்டித்துறையினார் நெஞ்ச நன்செய்யில் ஊன்றி, நின்றது. 1901ம் ஆண்டு மே மாதம் 21, 22, 23 ஆசிய நாட்களில் மதுரையில் சென்னை மாநில அரசியல் மாநாடு நிகழ்ந்தது. அதன் வரவேற்புக்குமுத் தலைவராக இருந்தவர் புள்ளித்துறையார். மதுரையில் இருக்கும்போது திருக்குறளும், கம்பராமாயணமும் பாரக்க விரும்பினார். எவரிடமும் நூல் இல்லாமல், புதுமண்டபம் புத்தகக் கடையிலேவாங்க நேர்ந்தது. சங்கம் திகழ்ந்த மதுரையின் இந்நாள் தமிழ்நிலை இவ்வாறாயிற்றே என்ற ஏக்கத்தை ஊட்டியது அது. அவ்வுட்டுதல், இயல்பாக ஊன்றிக் கிடந்த உணர்வு வித்தை முளைக்கச் செய்ய 24.1.1901இல் நாட்டுத் தொண்டர்களோடு தமிழரினர்களையும்

ஒருங்கே சேதுபதி கலாசாலை மண்டபத்தில் கூட்டி நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தைக் தோற்றுவித்ததைப் பற்றி ஆய்வு முடிவெடுத்தார்.

“மொழிப் பற்று இன்றி நாட்டுப் பற்று மட்டும் கொண்டிருத்தல் ஆடையின்றி அணிகலன் பூண்டது ஒக்கும்” என்பது பாண்டித்துறையார் உரை. அவ்வரைத் திட்பம் 14.9.1901இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமாக உருவெடுத்தது. அதே நாளில் சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை, பாண்டியன்· புத்தகசாலை நூலாராய்ச்சிச் சாலை என்பனவும் தொடங்கப்பட்டன. பாற்கர சேதுபதி தம் பரிவாரங்கள் புடை துழ விழாவுக்கு வந்திருந்தார். முகவை அரண்மணப் புலவர்களும் மதுரை, சென்னை, நெல்லை என்னும் பெரு நகரப் புலமைச் செல்வர்களும் கூடி மூன்று நாட்கள் தமிழ்ச் சங்கக் குழந்தைக்குப் பிறந்தநாள் பெருமங்கலம் நடத்தினர்.

‘விழா என்பது வெறு முழுச்சுத்திற்கா? வினை கெட்ட பொழுது போக்குக்கா?’

சங்கச் செயற்பாடு குறித்த ஆய்வுக்கே அந்நாள்களைக் கூடி முடிவு என்ன?

- 1) தமிழ்ச்சல்லாரி உண்டாக்குதல்
- 2) தமிழ் ஏடுகளையும் நூல்களையும் தொகுத்தல்
- 3) வெளிவராத அரிய நூல்களை அச்சிடல்
- 4) வடமொழி ஆங்கில முதலிய பிறமொழிகளின் அழியுறுப்புகளைத் தமிழில்மொழி பெயர்த்தல்
- 5) தமிழ்க் கல்வி பற்றிய இதழ் வெளியிடல்
- 6) தமிழில் தேர்வு நடத்தி பரிசு பட்டம் வழங்கல்
- 7) தமிழ் அறிஞர்களால் பேருரை ஆற்றல்
- 8) தமிழ் அறிஞர்களைக் கூட்டித் தமிழாராய்தல்
- 9) வேண்டத்தக்க புதுநூல்களும், புத்துறைகளும் படைத்து

அரசுகேற்றல் என்னும் ஒன்பது நோக்கங்களை முடிவு செய்தனர்.

பெற்ற குழந்தையையும் பேரிறையையும் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் புகழ்ந்து பாராட்டுவது போலப் புவவர் பெருமக்கள் தமிழூப் பற்பல அடைமொழிகள் தந்து பாராட்டினர். அவற்றுள் தலைப்பட்டது தகுதிமிக்கதுமாகியது செம்மையடை ஆம், தமிழூச் செந்தமிழ் என்று வழங்கியது. நமக்கு வாய்த்துள்ள பழைய இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் வழங்குவது செந்தமிழ் என்பதே அச்செந்தமிழ்ப் பெயரால் திங்களிதழ் கண்டது பாண்டித்துரையார் தமிழ்ச்சங்கம்.

அந்தான் வரை எந்தவோர் இதழும் இவ்வாறு தூய தமிழ்ப்பெயரால் தோன்றுவே இல்லை. செந்தமிழ் தோன்றி இருபது ஆண்டுகளின் பின்னர் தோன்றியது செந்தமிழ்ச் செல்வி (1923) அதற்கு இரண்டாண்டுகளின் பின் தோன்றியது தமிழ்ப்பொழில் (1925) தமிழ்வள நாட்டத்தால் தமிழுலகில் தோன்றிய முதல் இதழ் செந்தமிழே ஆயிற்று. செந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கண ஆய்வோடு நின்றதா? கல்வெட்டுகள் செப்பேருகள் எத்தனை பதிவாயின, வரலாறுகள் எத்தனை வரலாயின. அறிவியல், நலவியல், பொருளியல் என எத்தனை இயல்கள் பொலிவாயின. புதிய பாடல்கள், புதிய உரைகள், ஒப்பீட்டு ஆய்வுகள் இப்படி எத்தனை திகழ்ந்தன! 'ஒரே ஒரு பிழையும் காண முடியாது' என்னும் உயர் பதிப்பு ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு, அப்பதிப்பை ஏட்டொடும் ஒப்பிட்டு முப்பிழைகளைக் காட்டியது செந்தமிழ்; அதன் ஆசிரியர் இரா. இராகவு ஜயங்கார். அப்பிழையை மறு பதிப்பில் திருத்திக் கொண்டது மட்டுமா, தமிழ்ப் பதிப்புகள் அனைத்தும் ஏற்றுப் போற்றின.

தொல்காப்பியப் பின்னான்கியல் பேராசிரியர் உரையை நச்சினார்க்கினியர்உரை என்றே கருதிப் பதிப்பித்தார் உளர். ஆனால் தெளிவாக்கியது செந்தமிழ்.

ஏட்டோடு, ஒப்பிட்டு அச்சிட்ட நூல்களைச் சிர்செய்த இவ்வருமைப் பணியை எவ்விதழ் செய்ய முடியும்? செய்ய முடிந்தது?

பாண்டித்துரையார் சங்கக் குழந்தையின் 11ஆம் அகவையிலே

அதனைத் தேம்பவிட்டு மறைந்தார். அவர்க்கு முன்னாலே பாற்கரகும் மறைந்தார். ஆயினும் நல்ல அடித்தனமும் கவரும் முன்னாலும் அமைக்கப்பெற்றிருந்தமையாலும் உணர்வோடு கட்டிக் காப்பார் முன்னின்றதாலும் இன்று வரை சங்கம் தொய்யா நடையில் இயல்கின்றது. சிறப்போடும் திகழ்கின்றது.

பாண்டித்துறையார் அரசியல் மாநாடு கூட்டி அதன் நிறைவிலே தானே மொழி மாநாடும் நிகழ்த்தினார் "நாடும் மொழியும் நம்மிரு கண்கள்" என்று கொண்ட அப்பெருந்தகை, மற்றோர் நலப்பாடும் கண்டார். வசீ. அவர்கள் தோற்றுவித்த கப்பற் கழகத்தில் தமிழ்ச் சங்கப் பெயரால் ஓரிலக்கம் உருபா முதலீடு செய்ததுடன் அக்கழகத் தலைமைப் பொறுப்பும் ஏற்றார். ஆங்கிலவர் வல்லாண்மையும் நம்மவர் உட்படையும் கப்பல் கழகத்தை மூழ்கிட்ததுடன் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு எய்ப்பினில் வைப்பாகயிருந்த வளத்தையும் மூழ்கிட்ததாம். இல்லையேல் தமிழ்ச் சங்கம் என்றுமே தளர்ச்சியின்றி இருந்திருக்குமாம். இனித் தமிழ்ச் சங்கப் புலமைத் தேர்வு எப்படி இருந்தது என்பதை அறிய வேண்டும்! "தமிழ்ச் சங்கப் புலவரோடு தவறியும் வாயாடாதே" என்னும் வழங்கு மொழியை இன்று நினைவு கூர்வாரும் உள்ளரென்றால், அன்று நினைந்தார் நிலை எப்படி இருந்திருக்கும்! மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தேர்வுகள் மூன்று; அவை பிரவேச பண்டிதம், பால பண்டிதம், பண்டிதம் என்பன. இவற்றுள் முதல் தேர்வு முடித்தாரும் உயர்பள்ளித் தமிழாசிரியராய்ப் பணி செய்தமையும், அரிய பெரிய ஆய்வுகள் செய்தமையும் செந்தமிழ்த் தொகுதிகளைக் காண்பார் அறிவர். பால பண்டிதம் பயின்றாரே பெரும்பாலும் தமிழ்ப் புலமை நடத்தி வந்தனர். அவர்களிடம் பயின்று சென்னைப் பல்கலைக்கழக வித்துவான் தேர்வும், கலை முதியர் தேர்வும் பெற்றோர் எண்ணிக்கை எண்ணி விடமுடியா அளவினதாம்.

பண்டிதப் பட்டம் பெற்றோர் ஆண்டுக்கு ஜம்பதின்மரா? நூற்றுவரா? ஒருவரோ, இருவரோ? அவரும் இலரோ என்பதே தெளிந்த செய்தி. 1924ஆம் ஆண்டில் ஞா. தேவநேசன் என்பார் ஒருவரே இரண்டாம் வகுப்பில் வென்றவர். அவரே பண்டித புலவ வித்துவ விசாரத்து ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்.

ஏன் அந்நிலை? நூற்பரப்பும், தரச்சிறப்பு - தேர்வார் பெருக்கத் தடையாய் நின்றன.

பாடவியற்றல் ஒரு தாள். அத்தாளின் வினாவைப் பற்றி ஒருவர் வருந்தி வரைகின்றார். அவர் ச. பூபால் என்பார். "வெண்பா இயற்று முறை ஒருவன் கற்றுள்ளோ என்று அறிய வேண்டின் யாதானும் ஒரு விஷயத்தின் பேரில் ஒரு வெண்பாவை இயற்றும்படி கேட்கலாம். மேலும், அவனது திறமையை ஊன்றி ஆராய வேண்டுமர்யின் அர்ய விஷய மொன்றைத் தாமாக நியமித்து அதன் பேரில் 'இன்னபொருள் அமைய ஒரு வெண்பாச் சொல்' லென்று கேட்பின் போதுமாய் இருக்கும். அங்ஙனம் செய்யாமல், திருப்பாற் கடலையும் சேடனையும் சிறப்பித்து ஒரு நேரிடை வெண்பா, 'வெண்டினரே'னத் தொடக்கி 'விழைந்து' என முடிய, ஆடு மாடு என்றும் சொற்கள் மிருகங்களைக் குறிக்காமல் வேறு பொருளில் விரவிவர, ஜந்து சீர் ஈரகைச் சீராகவும் பத்துச் சீர் மூவகைச் சீராகவும் அமைய ஒற்று விரவாமல் பாடுக எனப்பணிப்பின் ஜைகோ! இளம் மாணவர் என்னதான் செய்குவர்!" என்கிறார்.

இவ்வாறு கரும்பாறையைத் துளைத்துக் கரும்புஆறு கண்டார் போல வென்றவர் பெருமிதத்தைச் சொல்ல வேண்டுமா?

1924இல் ஒரே ஒருவராக வென்ற பாவாணர், "பண்டிதத் தேர்வின் வெற்றியால் எழுந்த செருக்காலும் வெறியாலும் இனி ஆங்கிலச் சொல் ஒன்று தானும் கலந்து பேசுவதும் இல்லை! பேசக் கேட்பதும் இல்லை என உறுதி கொண்டாராம். ஆக்கபோர்டு பல்கலைக்கழக ஆங்கில ஆசிரியராக விரும்பிப் பயின்ற அவர்க்கு இம்மயக்கு பந்தாள்கூள் இருந்தமையால், "ஆங்கிலத்தில் பேசும் திறம் அற்றேன்" என்கிறார்.

தனியே பண்டிதம் பயின்று தேர்ச்சி கொள்ளவும் வாய்ப்பு இருந்தது. கல்லூரியில் சேர்ந்து பயின்று தேர்வு கொள்ளவும் வாய்ப்பு இருந்தது. தேர்வார் தகுதிக்குத் தக்க தங்கக் காப்பும், வெள்ளித் தொங்கலும் வழங்கிச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர்.

கல்லூரியில் பயின்ற மாணவர்க்குக் கட்டணம் இல்லாத விடுதி

உண்டு. அவர்களுக்கு உணவு, உணவு நிறைவேச்சு நூற்றும் ஆலை எல்லாமும் உண்டு.

கற்பித்த ஆசிரியர்கள் எத்தனையர்? வாழோழி தேவையை வல்லார் திருநாராயண ஜயங்கார் தலைமையாசிரியர். இவ்வளைக்கடல் சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார் முதலாயோர் ஆசிரியர்கள்.

ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு ஏப்படி 11348

தலைமையாசிரியர் தம் இல் இருந்து தம் கூட்டுப் புரிசு வாய்ப்பாக இல்லம் அமைத்துக் கொள்ளப் பாண்டித்துறையார் குபாய் ஜூஸ்கிளும் வழங்கினார். அவர் தமக்குத் தேவையாம் அவளில் குபாய் காவிரித்து ஜாந்நூறில் இல்லம் அமைத்துக் கொண்டார். எஞ்சிய தேவையைப் பாண்டித்துறையாரிடம் ஒப்பவேத்தார். அவரே திருநாராயணர். திருநாராயணரும் ஆகும் வகையில் விளை நிலை வாய்க்கீ வழங்கி வழி முட்டின்றி வாழ வகை செய்தார்.

திருநாராயணர் ஒருநாள் வெயிலில் வழி தட்டு வந்த களைப்பால் பாண்டித்துறையார் வீற்றிருந்தும் வட்டவில் படுத்துக் கண்ணயர்ந்து விட்டார். அதன் பின்னர் அங்கு வந்தார். அவர் இருக்கையில் நாராயணர் படுத்திருக்கக் கண்ட காலைச் சூதிப் போக் எழுப்ப முயன்றார். வேண்டா என்று கடித்த அந்தச் சுற்றுவளவிலிட்டு அமர்ந்து விசிரி கொண்டு விசி இருங்டாம் கவரி விசிய காலைச் சூனார். சங்கநாளில் மோசி கிரணார்க்குக் கவரி விசிய காலைக் கெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பது புதைஞாறு புக்குவது.

அரசன்சன் முகனார்க்கு அடி வயிற்றாகசே ஒரு காலைக் கட்டி உண்டாகிப் பாடாய்ப்படுத்தியது. படுத்தைவில் பிட்க்கவும் முடியாப் படுபாடுபடுத்தியது! என்ன செய்தார் பாண்டித்துறை? துபாய் 200 நன்கொடையாக வழங்கித் தக்க மருத்துவம்செங்கு கொள்ள ஏவினார். அம்மட்டோ! ஓராண்டு காலத்திற்கு விழிமுறை தங்கு திங்கள் தேவும் பெற்று வந்த சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும் ஆலைக்கிட்டார்.

தாம் குடியிருந்த இல்லத்தையே தயிற்க் கோவிலாக்கித் தங்க பெருமகன் பாண்டித்துறையார்க்கு இன்னவை செய்தவு இயல்பாக

இருக்கலாம். ஆனால் அந்நாளில் அன்று, இந்நாளில் அரசியல் கூட இந்நடைமுறையைக் கைம்மேல் கணியாகப் பெறக்கூடுமா? பெற்ற பேற்றை எப்படி அறிவோம். அரசன் சண்முகனார் இயற்றிய தொல்காப்பியர் பாயிர விருத்தி முகப்பிலே அவர் எழுத்தாலேயே அறிகிறோம்.

செந்தமிழ்க்குக் கட்டுரை வரைவார்க்குத் திட்டமிட்ட நன்கொடை வழங்கும் திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அதில் நூல்கள் பகுதி பகுதியாக வெளியிடப்பட்டுப் பின்னர் நாலுருப் பெற்றவை பல.

தொன்ம வரலாற்றுக் கலைக்களஞ்சியம் என்னத்தக்க அபிதான சிந்தாமணிக்கு வேண்டுவெல்லாம் செய்துதவி வெளியிட்டார் பாண்டித்துரை. புற்றில் இடலாமா என்று வருந்தியிருந்த சிங்கார வேலர் பாண்டித்துரையார் வண்மையைப் பாராட்டி வைக்கிறார் அந்நால் முகப்பிலே.

சழத்துக் குதிரை வேலர் அகராதியைத் தமிழ்ச் சங்கம் ஏற்றுப் போற்றி வெளியிடச் செய்தார் பாண்டித்துரை.

உவேசாமிநாதையர் வெளியிட்ட புறப்பொருள் வெண்பா மாலைக்கும் மணிமேகலைக்கும் பதிப்புக் கொடை நல்கினார்.

பெருந்தொகை என்னும் அரிய தொகை நூல் முடிராகவ ஜெயங்காரால் தொகுக்கப்பட்டுத் தமிழ்ச்சங்கம் வழியே வெளிப்பட்டது.

சிற்றிலக்கிய நூல்கள் தொடர்ந்து வெளி வந்தன. ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தொகுக்கவும் ஆராயவும் பதிப்பிடவும் மு.ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர், மு.ரா. அருணாசலக் கவிராயர், மு.ா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் முதலாய புலவர்கள் பணியாற்றினர்.

பல்கலைக்கழகங்கள் கல்லூரிகள் ஆகியவற்றில் சுற்றே உயிர் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது தமிழ். அதனையும் பொறுக்க மாட்டாத வடமொழிப் பற்றாளர், வடமொழி ஒன்றே கல்லூரியில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். அதனோடு வட்டார மொழிகளைக் கற்பிப்பது வடமொழிக்கு இழுக்காவதுடன், வேண்டாச் செயலுமாகும் என நடுவர்

அவருக்கு ஒதினர். அந்நாளில் துணை அரசராக இருந்த திருவர் கார்சான், அவர்கள் குறிப்பைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கனுப்பி அவர்கள் கருத்தை வேண்டினர்.

கரவாக நடந்த இந்திட்டத்தை பரித்தியாற் கலைஞர் அறிந்தார். அவர் நண்பராகிய மு.சி.பூரணவிங்கம் பின்னையோடு கலந்து பல்கலைக்கழக உறுப்பினர்களைத் தனித்தனி கண்டு தயிழைக் கல்லூரியில் இருந்து அகற்றக் கூடாதுள்ளறு வலியுறுத்திக் கூறினார். அவ்வளவில் நில்லாமல் மதுரைக்குச் சென்று பாண்டித்துறையாகரக் கண்டு சங்கத்தில் இதுபற்றி ஒரு தீர்மானம் போடச் செய்ததுடன். பாண்டித்துறையாரையும் சென்னைக்கு அழைத்து வலியுறுத்தச் செய்து கல்லூரிகளில் தமிழ் ஒழியாமல் காத்தனர். அதில் தமிழ்ச்சங்கப் பங்களிப்பு பாராட்டுக்குரியதாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பணித்திறம் தஞ்சைப் பகுதியைக் கவர்ந்து உமாமகேஸ்வரர் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டார். அதற்கு உறுதுணையாகப் பாண்டித்துறையாரும் நின்றார். 1909ஆம் ஆண்டில் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் உருவாயிற்று. அதற்குப் பின்னர்ப் பல்வேறு மக்களும் தமிழ்க் கல்வியைக் கருதினர். ஈழம் முதலிய வெளி நாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆங்காங்கு சங்கங்களை நிறுவினர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வித்துவான் தேர்வை உருவாக்கியது.

தமிழால் மரத்தின் கிளையும் வீழ்தும் வளாரும் மிலாரும் இலையும் பழமும் எனக் கண்ணில் தோன்றுவனவற்றுக் கெல்லாம் மூலவித்து மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் என்பது தெளிவாம்.

குலசேகர ஆழ்வாரின் சிற்தனைகள்

-பேரவீரர் ம. திருமஸை

முன்னுரை

இடைக்கால இந்தியாவில் பக்தி உணர்வு பெருவென்ளமாகப் பரவிப் பரய்ந்தபோது, தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் பல சான்றோர்கள் தோன்றி பக்தி உணர்வை வளர்த்தனர். ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் இந்த வகையில் தமிழகத்திற்கு அருந்தொண்டு ஆற்றியுள்ளனர். உலகம் கடந்த தனிமை சார்ந்த பக்தியாக இல்லாமல், உலகியல் சார்ந்த பக்தியைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் வளர்த்தனர்.

இறைவன் இப்புவல்கில் எழுந்தருளியிருப்பதன் பயன்

பக்தியின் மூலம் இவ்வுலகத்தின் துன்பங்களை நீக்க இயலும் என்று உலகிற்கு உணர்த்தியவர் குலசேகர ஆழ்வார்; அவரது அரிய சிந்தனைகள் இன்றும் உணர்ந்து இன்புறத்தக்கன. இப்புவல்கில் திருவரங்கத்தில் இறைவன் ஏன் பள்ளி கொண்டிருக்கிறான் என்பதை ஒரு பாடலில் குலசேகர ஆழ்வார் உணர்த்துகிறார். விண்ணஞ்சிலில் வாழும் அமரர்கள் நன்னிலை அடைதல் இம்மன்றஞ்சிலுகம் உய்தல், மனிதர்கள் மேன்மௌ பெறுதல், துன்பங்கள் நீங்குதல், இடையறாமல் மக்கள் வாழ்வில் செல்வவளம் பெருகுதல் முதலான உயர் நோக்கங்களை உத்தேசித்துதான் திருமால் திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டிருக்கிறார் என்று ஓர் அழகிய பாடலில் குலசேகரர் தெளிவுபடுத்துகிறார். அப்பாடல் இவ்வாறு வருகிறது:

"வன்பெரு வாணகம் உய்ய, அமரர் உய்ய,
மன் உய்ய, மன் உலகில் மனிசர் உய்ய,
துன்பம் மிகுதுயர் அகல அயர்வு ஒன்று இல்லா
கும் வளர மகிழும் தொண்டர்வாழ
அன்பொடு தெங்கிசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்
அணி அரங்கன்"

இறையுணர்வு என்பது இவ்வுலக வாழ்வுடன் இணைத்திருக்கின்ற ஒன்றுதான் என்பதையும், மனித வாழ்வினை முன்னேற்றுவதே

ஆன்மிகத்தின் முதல்நோக்கம் என்பதையும் குலசேகர ஆழ்வாரின் மேற்காட்டிய பாடல் உணர்த்துகின்றது.

புலன்கள் வசப்படுதல்

இறைநெறியில் ஒருவன் தன் மனத்தினை ஈடுபடுத்திக் கொண்டால், தீய பண்புகள் அம்மனிதனை விட்டு விளகி ஓடிவிடும். மனத்தின் பொதுஇயல்பு ஆணவத்தின் வழிவந்த கோபம் ஆகும். தேவையற்ற சூழல்களில் சிறிய, மிகச் சிறியமிக்க சரதாரராஜமான காரணங்கட்காக்க கூட மனிதர்கள் ஒருவகுடு ஒருவர் கண்ணையிட்டுக் கொள்வதைப் பொதுவாக எங்கும் காணலாம். தான் முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காகப் பிறவர் வஞ்சிக்கும் இயல்பும் இன்றைய மனிதன் மேற்கொண்டிருக்கும் நடைமுறைகளுள் ஒன்று. மனத்தை அடக்க இயலாமல் புலன்களின் வழிச்சென்று துண்பங்களில் ஆழ்வதும் இன்றைய மனிதனிடம் காணக்கூடிய ஒன்றாகும். மனிதன் இன்புற மனத்தின் ஆணவம், வஞ்சம், புலன்வழிச்சேறல் முதலியன நீங்க வேண்டும். இறைவனை எப்போதும் எண்ணி மனத்தில் இருந்து வழிபடும் இறையடியார்களின் மனத்தைவிட்டு மேற்கொண்ட குற்றங்கள் நீங்கும்; இதனைப் பின்வரும் பாடவில் குலசேகரர் அகுமமயாக உணர்த்துகிறார்.

"மறம் திகழும் மனம் ஒழித்து, வஞ்சம் மாற்றி
வன்புலன்கள் அடக்கி இடர்ப் பாரத் துண்பம்
துறந்து இருமுப் பொழுது ஏத்து, எல்லைக்கிழவில்வாத்
தொல்நெறிக்கண் நிலைவநின்ற தொண்டரான
அறம் திகழும் மனத்தவர்தம் குதியை",

யர்ந்த பண்புடையவர்கள் அடையத் தகுந்த குதியாகப் பரம்பொருள் இருக்கிறான், என்பதை "அறம் திகழும் மனத்தவர் தம் குதியை" என்று நுட்பமாகக் கூறுகிறார் குலசேகராழ்வார்.

மனத்தின் தளர்நிலையும் மாற்றுவழியும்

நடைமுறை வாழ்வில் நாம் சில குறிக்கோண்களை மனத்தில் வைத்து முன்னேறத் துடிக்கிறோம். சிலர் தம் குறிக்கோண்களைத் தம் கடின மைப்பால் எய்த இயலும்; சிலரால் எய்த இயலாமலும் போகும்; எய்த இயலாதவர்கள் மனத்தினைத் தளர விடுதல் கூடாது; குறிக்கோள்களை எய்தி வென்றவர்களைக் கண்டு மனத்தைப்

புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆன்மிகத் துறையிலும் இறை ஈடுபாட்டில் முழுமையாக ஈடுபட இயலாதவர்கள், மனம் தளர வேண்டியதில்லை. இறைவழியில் தம்மை நன்கு ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அடியார்களைக் கண்டு உணர்வதன் மூலம், தத்தம் இறை ஈடுபாட்டினைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம். இச்சிந்தனையைக் குலசேகரர் தம் பாடலில் நன்கு புலப்படுத்துகிறார்; அப்பாடல் இவ்வாறு வருகிறது:

"தேட்டு அருந்திறல் - தேனினைத் தென்
 அரங்கனைத் திருமாது வாழ்
 வாட்டம் இல் வனமாலை மார்பனை
 வாழ்த்தி மால்கொள் சிந்தையராய்
 ஆட்டம் மேவி அலந்து அழைத்து அயர்வு
 எங்தும் மெய்யடியார்கள்தம்
 ஈட்டம் கண்டிடக் கூடுமேல், அது
 கானும் கண்பயன் ஆவதே"

இப்பற்ற அடியார்களைக் கண்டு உணர்வு எழுச்சி பெற இயலும் என்பதை "மெய்யடியார்கள் ஈட்டம்" என்று குறிப்பிடுகிறார் குலசேகரர். மெய்யடியார்கள் யார் என்பதை, "மால் கொள் சிந்தையராய் ஆட்டம் மேவி அலந்து அழைத்து அயர்வு எங்தும்" நிலை உள்ளவர்கள்தாம் மெய்யடியார் என்று விளக்குகிறார்.

அடியார்க்கும் அடியாராக வாழ்தல்

இந்த மனிதப் பிறவி பாவ புண்ணியங்கட்கு உட்பட்டது; வினைத் தொடர்புடையது. அதனால் பாவங்களைத் தொலைக்க, புண்ணிய நதிகளில் நீராட மனிதன் முந்துகிறான். ஆனால் புண்ணிய நதிகளில் நீராடிப் பயன் பெறுவதைவிட, இறைவனின் உண்மை அடியார்களின் பாத கமலங்களில் படிந்தால் மிகுந்த பயன்பெறலாம் என்ற சிற்தனையைக் குலசேகர ஆழ்வார் வெளிப்படுத்துகிறார்.

"ஆடிப்பாடி அரங்கா! ஓ! என்று
 அழைக்கும் தொண்டர் அடிப்பொடி
 ஆடநாம் பெறில், கங்கை நீர் குடைந்து
 ஆடும் வேட்கை என் ஆவதே?"

என்ற பாடல் வரிகள் அடியார்க்கும் அடியவராக வாழ்வதுதான் இனிமையும் பயனும் உடையது என்ற குலசேகரரின் சிந்தனையை விளக்குகின்றன.

பற்றும் பற்றுவிடையும்

மனித உயிருக்குப் பல பிறவிகள் வாய்ப்பதற்கு அது நிலையற்ற பொருள்களின்மீது வைக்கும் பற்றே காரணமாக அமைகின்றது. எனவே மனித உயிர், தான் எதன்மீது பற்று வைக்கலாம், எதனை நீக்கலாம் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வுலக வாழ்க்கையை மெய் என்று மனிதன் எண்ணுகின்றான்; அதனால் அதன்மீது பற்று வைக்கிறான். ஆனால் உலகவாழ்வில் உண்மை நிலையை ஆழ்ந்து உணரும்போது அது, மெய்போலத் தோற்றுமளிக்கும் பொய் என்பது புலனாகும். இதனை உணர்ந்தால் இறையருள் கிட்டும் என்று கூறுகிறார் குலசேகரர். அப்பாடல் இவ்வாறு வருகிறது:

"மெய் இல்வாழ்க்கையை மெய் எனக் கொள்ளும் இவ் வையம் தன்னொடும் கூடுவது இல்லை யான்"

என்று இக்கருத்தைத் தற் கூற்றாகக் கூறுகிறார் ஆழ்வார்.

இன்றைய உலகம் பெண்களை இன்ப நுகர்வுக்குரிய ஒரு பொருளாகக் கருதித் தவறுகள் செய்கிறது. இம் மனப்பான்மை மாறுவேண்டும் என்ற சிந்தனையை,

"நூலின்நேர் இடையார் திறத்தே நிற்கும் ஞாவம் தன்னொடும் கூடுவது இல்லை யான்"

என்ற பாடல் வரிகளில் உணர்த்துகின்றார் ஆழ்வார்.

இன்றைய நுகர்வோர் கலாச்சாரத்தில் பேரிடம் பெறுவது நல்ல ஆடம்பரமான உடைகளும், சுவையிக்க வகைவகையான உணவுகளும் தாம். செய்தித்தாள்கள், இதழ்கள் பிறமக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களின் வழி வரும் விளம்பரங்கள் அனைத்தையும் வகைப்படுத்தி நோக்கினால் அவை உணவு, உடை தொடர்பாக இருப்பதை உணரலாம். மனிதனின் எண்ணம், கல்வி, நலம் முதலான கூறுகள் பற்றிய சிந்தனை இவற்றில் இல்லை. இவ்வுலகம் உணவு உடைகட்டுப் பின்னே ஒடுகிறது. இப்பண்பு மாறுவேண்டும்; உடை, மானம் காக்கிற அளவுக்கு மட்டும் இருந்தால்போதும் என்ற சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிக் கூறுகிறார் குலசேகராழ்வார்.

"உண்டியே உடையே உகந்து ஒடும் இம் மண்டலத்தோடும் கூடுவது இல்லையான்"

நன்னெறியைப் பற்றுதல்

ஞாயைத் தன்மை மிகுந்த உலகவாழ்வில் எந்த வழியிலேலும் தங்கள் எண்ணங்களை ஈடுப்பதிலிருக்க கொள்ளும் மனிதர்களின் உறவினை விடுத்து; நல்வழிகளில் செல்லும் மனிதர் உறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறார் குலசேகராழ்வார். அப்பாடல்

"தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய்
நீதியாரோடும் கூடுவது இல்லையான்".

இவ்வுலக இன்பங்களின் மீது பற்றுக்களை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; உணவு உடைகளின் மீது ஏற்படும் அளவற்ற காதல் குறைய வேண்டும்; தேர்ந்தெடுத்த நல்லோர் தொடர்பு வாய்க்கப்பெற வேண்டும் - என்ற இவ்வேட்கைகள் எவ்வாறு வடிவம் பெறக்கூடும்? அது இறையருளால் நடைபெறும் என்கிறார் குலசேகரார்". ஆந்தியிலின் இனப்பப் பாவினை, அவ்வடமொழியை, பற்று அற்றார்கள் யூயில் அரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் கோவினை நாசத் வழுத்தி" வணங்கினால் நற்பேறு கைகூடும் என்பதைப் பிறிதொரு பாடலில் விளக்குகிறார்.

"எத்திறத்திலும் யாரோடும்கூடும் அச்
சித்தந் தன்னைத் தவிர்த்தனென் செங்கண்மால்" *

என்ற பாடல் வரிகளில் திருமாலின் திருவருளால் நல்வழி கைகூடும் என்று சிச்சியைக் கூறுவார் குலசேகராழ்வார்.

ஆழ்வாரின் இப்பாடல் வரி ஆழமான பொருள் உடையது. உலகில் மனிதன் வாழ்கிறபோது, சக மனிதர்களுடன் தொடர்பு தொள்ளாமல் இருக்க வியலாது; அவ்வாறு தொடர்பு கொண்டாலும் மனத்தால் தீயைகளினின்று விலகி இருக்க வேண்டும்; அதற்குரிய மனநிலை வேண்டும்; அதனை இறைவன் தருவான் என்பதையே, "யாரோடும் கூடும் அச்சித்தந்தன்னைத் தவிர்த்தனென்" என்று கூறுகிறார்; இந்த நுட்பம் சிற்றித்து உணர்த் தக்கது.

குலசேகராழ்வாரின் இச்சிந்தனைகளைக் காணும்போது அவர் உலக வாழ்வை வெறுப்பவராகக் காணப்படுவதைப் போலத் தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையில் அவ்வாறில்லை. "அழகிய மனவாளன் பால் பித்தன் எனல்" என்ற இந்தப் பத்துப்பாடல்களின் இறுதியில்,

**"கோங்கர் கோண் குலசேகரன் சொன்ன சொல்
இங்கு வல்லவர்க்கு ஏதம் ஒன்றுஇல்லையே"**

என்று கூறுகிறார். "இங்கு வல்லவர்க்கு ஏதம் இல்லையே"என்பதில் "இந்த உலக வாழ்வில் இதனைக் கடைப்பிடிப்பவர்க்குத் தங்கம் இல்லையே" என்ற பொருள் மறைந்து நிற்பதை உணர்வாம். ஆனால் இந்த உலக வாழ்வினைச் செம்மையாக நடத்த இந்த உலகத்தின் இயல்பும், அதினின்றும் உய்யும் வழிகளும் தெரிவித்துக் கொண்டும் என்பதற்காகவே குலசேகரர் இல்லாற கூறுகிறார் என்று கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் ஆழ்வார்கள் காட்டும் பஞ்ச உயிரை சார்ந்தது, மனித உணர்வு சார்ந்தது.

உணர்வு நெறியும் அறிவு நெறியும்

உணர்வு நெறிக்கு உகந்ததாக இருக்கும் ஒரு குத்து காலத்துடன் நெறிக்கு ஒத்துவராது; தருக்க நெறிக்கு ஒத்துவரும் ஒன்று உணர்வு நெறிக்கு அடங்காது; இது பொதுவாக நியதி ஆயால் குலசேகராழ்வார் கூறும் சிந்தனைகள் மத்தி என்ற உணர்வு தெரிவித்து ஆராய்ச்சி என்ற தருக்கநெறிக்கும் ஒத்துவரும் வகையின் அமைந்திருப்பதுதான் சிறப்பாகும். திருவேங்காத்திரு பிரத்தும் பற்றிய அவரது பத்துப் பாகரங்களும் மிக அரிய செய்திகளைக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த உடலை வளர்க்கும் செல்வம் மிக்க விழவியாக என்க வேண்டாம்; திருவேங்கடமலையில் வராறும் குத்துக் கிருஷ்ண விரும்புவேன் என்றும், திருவேங்கட மலைச்சுவையில் சீவாஸ்வம், திருவேங்கட மலையில் செண்பகப் பூவாகவும், மலையில் பூராவும், ஒரு கொடுமுடியாகவும், ஒரு காட்டாறாகவும் மலையில் வழிமாலை, கோயில் வாசலின் படியாகவும் பிறக்க விருப்பம் தெரிவித்துப் பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார் ஆழ்வார்.

**"செடியாய் வல்லினைகள் தீர்க்கும் திருமையே
நெடியானே! வேங்கடவா! தின்கோவில் வரங்
அடியாரும் வானவரும் அரம்பையாகும் கிடற்று கியங்கும்
படியாய்க் கிடந்து உன் பவாவாக் காங்பேயே"**

என்ற தமது வேட்கையைக் குறிப்பிடுகிறார். திருவேங்கட மலையில் உள்ள பல பொருட்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, அப்பொருட்களாகப் பிறக்க விரும்பிய ஆழ்வார் மனம் நிறைவேறாமல், இருதியில்,

"செம்பவள வாயான் திருவேங்கடம் என்னும்
எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேணே"

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இப்பாடல்கள் அனைத்திலும் குலசேகராழ்வாரின் ஆழமான பக்தித்திறம் பளிச்சிடுகின்றது. "அச்சுதா! அமரரேரே ஆயர்தம் கொழுந்தே! எனும் இச்சவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகம் ஆகும் அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்!" என்ற உலக இன்பப் பேருகளை வெறுத்து ஒதுக்கும் மன்றிலையும் திருவேங்கடமலையில் ஏதாவது ஒரு பொருளாகப் பிறந்து எப்போதும் திருமாலையே என்னிக் கொண்டிருக்கும் நிலையை வேண்டுகின்ற ஆர்வமும் புலப்படுகின்றன. இப்பாடல்களில் பக்தி எனும் உணர்வினால் உணரத்தக்க நுட்பம் புதைந்துள்ளது; தான் விரும்பும் இடத்தில் இருக்க மனிதன் பொதுவாகவே விரும்பும்போது தீவிர பக்தராகிய குலசேகரர் திருமலையில் இருக்கவிரும்பும் உணர்வு புரிந்து கொள்ளத்தக்கதுதான். ஆனால் அறிவுநிலையிலும் தருக்க நெறிக்கும் குலசேகர ஆழ்வாரின் விருப்பம் உகந்ததாகக் காணப்படுவதுதான் பெரிய சிறப்பு! அது என்ன?

குலசேகரழ்வார் இப்பத்துப் பாடல்களிலும் திருவேங்கட மலையில், குருகுமீன், செண்பக மலர், புதர், வழி, மலைமுகடு, காட்டாறு, படி, இருதியாக ஏதேனும்ஒரு பொருள் - இவ்வாறு பிறக்கவே விரும்புவதாகக் கூறுகிறார்! மனிதனாகப் பிறக்க விரும்பவில்லை! காரணம் என்ன? மனிதன் சிந்திக்கத் தெரிந்தவன். அதனால் சிந்திக்கும் திறனுடைய அறிவு மனித மனத்தினைப் பல்வேறு வழிகளில் சலனப்படுத்தும், பக்தியில் ஒருமுகமான ஈடுபாடு இல்லாமல் போகலாம்! ஆனால் சிந்திக்கத் தெரியாத அஃறினைப் பொருள்கள் அவற்றுக்கு விதிக்கப்பட்ட ஒருவழி தவிர, பிற வழிகளில் போகத் தெரியாது. மீன் நீந்துவதை மட்டுமே செய்யும்! ஏன் நீந்துகிறோம் என்று சிந்திக்காது; மலர் மணம் வீச மட்டுமே செய்யும்; ஏன் நாம் மணக்கிறோம் என்று சிந்திக்காது. ஆனால் மனிதன் சிந்திக்க்கூடியவன். அதனால் சலனமடைபவனும் கூட! பக்தி என்பதே சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்துதல் தானே! மனிதனாகப் பிறந்து பக்தி செய்வதில் இத்தனை இபர்ப்பாகுள் இருப்பதால் தான்", எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேணே" என்று வேண்டுகிறார் குலசேகரர். ஏதேனும் ஒரு பொருளாகப் பிறந்து இடையறவு படாத பக்தியைத் திருமாலிடம் செலுத்த விரும்புகிறார் குலசேகரர்.

எல்லா இடங்களிலும் எல்லா நேரத்திலும் இறைவன் நிறைந்திருக்க ஏன் திருவேங்கடத்தில் சென்று பிறக்க வேண்டும் என்று குலசேகராழ்வார் விரும்புகிறார்? இறைவன் புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாத காற்றுப்போல அனைத்திடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறான் என்பது உண்மைதான்; ஆயினும் நறுமணம் வீசும் புங்காவில், மலர்கள் நிறைந்திருக்கும் இடத்தில் இருக்கும் காற்றில் தனியாக நன்மணத்தை நம்மால் நுகர முடிவது போல், இறைவனின் திருமேனி நிலைத்திருக்கும் இடத்தில், அவனது அருளின் திட்பத்தினை மேலும் நுட்பமாக ஒரு மனிதனால் உணரக்கூடும். இக்காரணம் பற்றியே குலசேகரர் தமது பாகரங்களில், திருவேங்கடத்தில் தாம் பிறந்து இறையனுபவத்தில் திளைக்க வேண்டும் என்று விரும்புவதாகக் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

குலசேகராழ்வாரின் பாகரங்களைக் கற்கும் போது மனித உயிர், இவ்வுலகவாழ்வு முதலியன் பற்றி அவர். கொண்டிகுந்த அனுபவம் சார்ந்த சிந்தனைகள் புலப்படுகின்றன.

பக்தி உணர்வு இவ்வுலக வாழ்வினின்றும் வேறுபட்டதன்று என்பதும் இவ்வுலக வாழ்வினை மேலும் வளமுடையதாக மாற்றுவே அது பயன்படுகிறது என்பதும் குலசேகரரின் சிந்தனையாகும்.

மனிதமனம் சார்ந்ததன் வண்ணமாக மாறும் இயல்புடையது என்பதால், எப்போதும் நல்ல எண்ணைக்கள், நல்ல இலக்குகள் முதலியவற்றைச் சார்ந்து மனிதமனம் இயங்கக் கூற்றுக் கொண்டால், விளைவுகள் நன்மை பயப்பணவாக இருக்கும் என்பது குலசேகரரின் பக்திச் சிந்தனையின் அடிநாதமாகத் திகழ்கிறது.

திருவள்ளுவரும் மார்க்கசு அரேலியசும்

பேரவீரர் நிர்மலா மோகன்

அறிமுகம்

தமிழுக்குக் 'கதி'யாவார் இருவர்; க என்பது கம்பரையும், து என்பது திருவள்ளுவரையும் குறிக்கும் என்பர் அறிஞர். தேவூப் புலவர் என்று எல்லோராலும் சிறப்பிக்கப் பெறுபவர் திருவள்ளுவர். அதனால்தான் பாரதியார், வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு என்றும், யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல், இளங்கோவைப் போல் புமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததில்லை, உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை, என்றும் பாடினார். 'எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள்; இதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்' என்று திருக்குறளைச் சிறப்பிக்கின்றது திருவள்ளுவமாலை. இவ்வளவு சிறப்புக்கள் கொண்ட திருவள்ளுவரின் வாழ்க்கை வரலாறு நிரலாக அறியப்படவில்லை என்பது தமிழர்தம் தவக்குறைவேயாகும்.

உரோமப் பேரரசு மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலகட்ட தத்தில் மார்க்கசு அரேலியசு கி.பி 121 ஆம் ஆண்டு உரோமாபுரியில் பிறந்தார். இவர் தாயார் மன்னர் அண்டோனினசு பையசு என்பவரின் உடன்பிறந்தவர். பையசின் மகள் பவுசிட்டினாவை மனம் புரிந்த மார்க்கசு அரேலியசு, அவருக்குப் பின் உரோமானிய அரசாட்சியைப் பெற்றார். இவ்வுலகில் 59 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த மார்க்கசு சமனிலைத் தத்துவத்தைப் பின்பற்றிய சான்றோர். அரசு வாழ்வு, ஆடம்பரசு குழல், இணையற்ற அதிகாரம் ஆகியவற்றிற்கிடையே ஒழுக்கசீலராய், உத்தம ஞானியாய் வாழ்ந்தவர். மாற்றாரை மன்னித்த வீரர், சாந்தசிலர், பிறர் குற்றம் காணாத பெருந்தகை, அரசுப் பதவிக்குப் பெருமை தேடித் கோடுத்தவர்.

அரேலியசு சிறந்த அரசர் மட்டுமல்லர், சிறந்த சிந்தனாயாளரும் ஆவார். அவர் எழுதி வைத்துச் சென்ற சிந்தனைகளே இன்னும் நிலைபெற்றுள்ளன. தனிப்பட்ட முறையில் அவ்வப்போது அவர் எழுதிய குறிப்புகளின் தொகுப்பு, பிற்காலத்தில் "சிந்தனைகள்" என்னும் நூலாக வெளிவந்திருக்கிறது. "ஆதும் சிந்தனைகள்" என்னும் பெயரில்

இராசாசியும் "இதய உணர்ச்சி" என்னும் பெயரில் பொ. திரிகூடசுந்தர மும் இச்சிந்தனைகளை மொழிபெயர்த்துன்னனர். இந்துாவிற்கு உலகத்தின் அற நூள்களில் சிலவற்றையே இணையாகக் கூற முடியும். எவ்வாவற்றையும் சிந்தித்துப் பார்த்தால் திருக்குறளின் பெருஞ்சிறப்பு இந்நாலுக்கு உள்ள எனவாம். இவ்வாறு வ.வே.ச.அய்யர் "இதய உணர்ச்சி" என்னும் நூலின் முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வாழ்க்கையே சிந்தனை

குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்

மிளகநாடி மிக்க கொள்ளல்

(குறள் 504)

என்கிறார் வள்ளுவர். இக்குறளுக்கு இலக்கணமாய்த் திகழ்ந்தார் அரேவியச். யார் யாரிடம் என்னென்ன குணங்கள் சிறந்திருக்கின்றனவோ, அவற்றைத் தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் அவர். என் பாட்டனாரிடமிருந்து நன்னடத்தையும் புலனடக்கமும் பெற்றேன். என தாயாரிடமிருந்து பக்தி, தொண்டுள்ளம், தீச்செயல் புரியாமை எள்ளாமை இவைகளைக் கற்றேன். மற்றும் எளிய வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்கத் தெரிந்து கொண்டேன். இந்த மாதிரி ஓர் ஆசிரியரிடமிருந்து மன ஒருமைப்பாடும், மற்றோர் ஆசிரியரிடமிருந்து தொண்டு செய்வதில் தளராமையும் கற்றுக் கொண்டேன் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிறகுக்கு அறிவுரை சொல்லுவது எல்லோர்க்கும் ஏதிது, நடைமுறையில் தாமே பின்பற்றுதல் அரிதினும் அரிது.

சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம்

சொல்லிய வண்ணம் செயல்

(குறள் 664)

என்கிறார் வள்ளுவர், ஆணால், அரேவியச் நினைத்ததைச் சொன்னவர், சொன்னதைச் செய்தவர், செயத்தைச் சொன்னவர், எளிமை, அடக்கம் இவையிரண்டினாலும் உன்னை அலங்கரித்துக் கொள்... மனித சமூகத்தை நேசி, கடவுளைப் பின்பற்று (சமுதாயச் சிற்பிகள், ப.74) என்று தம் சிந்தனைகளில் குறிப்பிட்டதைப் போலவே, வாழ்ந்தார் மார்க்கசு அரேவியச். தம் பண்ணிரண்டாம் வயதில் தத்துவ சாத்திரம் பயிலத் தொடங்கிய மார்க்கசு, தத்துவ ஞானிகளைப் போலவே உணவை உட்கொள்ளுவார், முரட்டுத் துணியையே உடுத்துவார், வெறுந்தரையில் அமர்ந்தே படிப்பார், உயர்குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் படிக்கின்ற காலத்தில் பயன்படுத்தி வந்த ஆடம்பரக் கருவிகள் எதனையும் பயன்படுத்த மறுத்துவிட்டாராம் மார்க்கசு.

தன் நலத்திற்கும், சமூக நலத்திற்கும் முரண்படாதவாறு வாழ வேண்டும் என்பது மார்க்கசு அரேவியசின் கொள்கை, தேவீக்களைப் பார்; தங்கள் கூட்டத்திற்கு உதவாததை ஒரு தனி ஈயானது தனக்கென்று நாடாது— என் இயற்கை தருமத்தின்படி நான் இருப்பதே எனக்குப் பயன் தரும். என் இயற்கைத் தருமம் ஒப்புரவறிந்து செய்தலே மார்க்கைக்கு ஊர் உரோமாபுரி. மனிதனாய்ப் பிறந்த எனது தேசம் உலகமே. உரோமாபுரிக்கும் உசைத்திற்கும் எது நலனோ. அதுவே மார்க்கைக்கு நலன் (ஆத்ம சிந்தனை, ப. 55) என்பது மார்க்கைச் சிந்தனை. இது, யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், என்னும் கணியன் பூங்குன்றனாரின் கூற்றை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றது.

மனத்தூய்மை

வாழ்க்கையில் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முதன்மையான அறம் எது? மனத்தூய்மைதான் சிறந்த அறம் என்கிறார் வள்ளுவர்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர் பிற

(குறள் 34)

திழைஞர்கள் ஒருவர், நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்று கேட்டால், உடனே தயங்காமல் உள்ளதை உள்ளபடியே, இதை நினைத்தேன் இது என் மனத்திலுள்ள எண்ணம் என்று எளிதில் சொல்லக் கூடியவாறு மனத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நீ நினைக்கும் எண்ணங்கள் எல்லாம் பிறருக்கும் நன்மை பயக்கத்தட்கவையாக, தீங்கற்றவையாக, தன்னலம் கருதாதவையாக இருக்க வேண்டும், என்று மனத்தூய்மையை ஸலியுறுத்துகிறார் அவர். மேலும், அவர் கொழுந்து விட்டெறியும் நெருப்பைப் போல உண் மனத்தை வைத்துக்கொள் என்றும் உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக்கிப் பயன்படுத்துவதே பெருமை. அதில்தான் சகல நற்பயனும் உண்டு. மற்றவை அனைத்தும் நிலையற்றவை, வெறும் புகையாய்ப் போகும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

மனத்தூய்மை மட்டுமன்று, மனத்தை அவைக்கழிக்கும் ஆசை, கோபம் ஆசியவற்றினின்றும் விடுபட வேண்டும் என்கிறார் மார்க்கை. பொம்மலாட்டத்தில் பொம்மைகளை ஆட்டுவது போல், ஆசைகள் நம்மை ஆட்டுகின்றன, மனமானது விவேகத்துக்கு கட்டுப்படாமல் விருப்பம் போல் இழுத்துச் செல்கிறது— உண்ணிடம் இல்லாத ஒரு பொருளின் மேல் ஆசைகளைக் கொள்ளாதே. உண்ணிடம் இருக்கும் சிறந்த பொருள்களை நினைத்துப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைவாய். அவை

இல்லாதிருந்தால் அவற்றை எவ்வளவு ஆவதுடன் தேவிகுப்பாய் என்பதை நினைத்துப் பார். இவ்வாறு சிந்தித்து மனத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொள், என்று ஆசையை அடக்க வழிகாட்டுகிறார் மார்க்கஸ். அதேபோல் வள்ளுவரும் "அவா அறுத்தல் என்று ஓர் அதிகாரமே வகுத்து, அவர் இல்லார்க்கு இல்லாகும் துப்பம்" என்றும் "தூய்யை என்பது அவா இன்மை" என்றும் ஏதுத்துக்காட்டுவார்.

மனத்தை அவைக்கழிக்கும் மற்றொன்று கோபம், கோபத்தினின்றும் விடுதலை பெறுவது எப்படி? என்பதையும் ஓர் உவமை மூலம் அழகாக் விளக்கிச் சொல்கின்றார் மார்க்கஸ் மார்க்கஸ் என்று உண்ணுடைய பெயரை எழுதுவது எப்படி என்று ஒருவகுக்கூட்டு கோடால், அவனுக்குச் சாவதானமாய் ஒவ்வொர் எழுத்தாக எழுதிக் காட்டுவாய் அல்லவா? அதை எழுதத் தெரியாதவர்கள் மேல் கோபித்துக் கொண்டு கூப்பாடு போடுவாயா? அவ்வாறே, இவ்வுயிகத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஏற்படும் கடமையும் பல அம்சங்கள் கூட உண்டாகும். இதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு மனத் தடுமாறாமல் கோபம் காட்டுபவரிடம் கோபம் கொள்ளாமல் உண்ணுடைய கருமத்தைப் பொறுமையுடன் செய், என்று மனத்தை அவைக்கழிக்கும் ஆசை, கோபம் ஆகியவற்றினின்று விடுதலை பெற அறிவுறுத்துகிறார் மார்க்கஸ். வள்ளுவர், இவற்றினின்றும் மேல் ஒருபடி சென்று சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்வி இனத்தையே அழித்து விடும்; அதனால் தன்னைத்தான் காக்கின் சினம் காக்க என்று அறிவுறுத்துவார்.

தன்னைத்தான் காக்கின் சினம்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லுஞ் சினம் (நூற்று 305)

சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்வி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் கடும். (நூற்று 306)

மனமாக அகற்றி மனத் தூய்மையுடன் வாழ்வது ஒன்றே மனிதன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழி என்பதை இரண்டு அறிஞர்களும் வலியுறுத்தியுள்ளனர் என்பதை இக்குறுத்துகள் உணர்த்துகின்றன.

பகைவலுக்கு அருள்

உலகெங்கிலும் உள்ள பேரதினார்களின் சிந்தனைகள் பெரும்பாலும் ஒன்றுபட்டிருக்கும் என்பர். "பகைவலுக்குத்துவாய் நன்னென்னும் பகைவலுக்கநூல்வாய்" என்று பாரதி பாடுவது போல், மனிதன் தனக்குள் பகைமை உணர்வு நீங்கி வாழ வேண்டும்,

தீங்கிமூத்தவரிடம் அன்பு பாராட்ட வேண்டும், ஆதுவே சிறந்த அறம் என்பதில் வள்ளுவரும் மார்க்கசும் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்தோ சால்பு (குறள் 987)

இன்னா செய்தாரை ஒழுத்தல் அவர்நான
நன்னயம் செய்து விடல் (குறள் 314)

என்று பொறுத்தல் நெறியை வலியுறுத்துவிறார் வள்ளுவர்.

தீங்கு இழைத்தவனிடமும் அன்பு செய்வது உன் தருமம். உன் உறவினன் தவறு செய்வதற்குக் காரணம் அறியாமை மனம் ஒவ்வாமல் தான் தவறு செய்கிறான். இருவரும் விரைவில் இறந்து போவீர்கள். தவிர, உனக்குத் தீங்கு நேரிடவில்லை. உன் ஆத்மாவுக்கு அவன் செயலினால் ஒரு சேரும் நேரிடவில்லை. உன் குணம் மாறினாலன்றி ஒரு துண்பமும் நீ அடையவில்லை. இவைகளை நீ மனத்தில் வைத்தாயானால் தீங்கு செய்தவனிடமும் அன்பு காட்டுதல் எளிதாகும், என்கிறார் அரேவியசு. சொன்னது போலவே தம் வாழ்வில் நடந்தும் காட்டியிருக்கிறார் அவர்.

மார்க்கசின் படைத் தளபதிகளுள் ஒருவன் அவரின் எதிரிகளை அடக்கச் சென்றான். ஆனால், சில கலக்கக்காரர்களுடன் சேர்ந்து மார்க்கசுக்கு எதிராகத் தன்னைச் சக்கரவர்த்தியென்று முடிதூட்டிக் கொண்டான். அப்போது கலகக் காரர்களால் அவன் கொல்லப் பட்டான். தளபதி கொலையுண்டபூ தெரிந்ததும், அவன் எதிர்த்ததற்காக வருந்தாத மார்க்கசு, அவன் மீது வெறுப்புக் கொள்ளாத மார்க்கசு அவன் கொலையுண்டதற்காக வருந்தனாராம். ஐயோ, அவன் என்னை எதிர்த்ததற்காக அவனை மன்னித்திருப்பேனே, அப்படி மன்னிப்பதனால் உண்டாகிற மகிழ்ச்சியை எனக்குக் கொடுக்காமல் இறந்து போய் விட்டானே, என்று சொல்லிக் கலங்கினாராம். அவனோடு சேர்ந்து கலகம் செய்தவர்கள் அனைவருக்கும் மன்னிப்பளித்தாராம். இங்ஙனம் பகைவனுக்காகவும் இரங்குகின்ற நெஞ்சம் அவருக்கு இருந்தது.

வாழ்க்கையில் சமநிலை

வாழ்க்கையில் இன்ப துண்பங்கள் ஏற்படுவது இயற்கை. மெய்த்திருப்பதம் மேவு என்ற போதும், இத்திருத் துறந்து காட்டிற்கு ஏகு என்றபோதும் இரண்டையும் சமநிலையுடன் ஏற்றுக் கொண்ட இராமனைப் போல் வாழ்ந்தால் இடர்ப்பாடுகளுக்கு இடமே இல்லை

என்பதை இருபேரினார்களும் வலியுறுத்துகின்றனர்.

மார்க்கச் அரேவியகஸ், இன்பம் -துன்பம், பிறப்பு-இறப்பு, புகழ்ச்சி-இகழ்ச்சி இவற்றைச் சமமாகக் கருதாதவன் தெய்வ பக்தன் ஆக மாட்டான் என்றும், நேரும் கூம் துக்கம் இரண்டையும் வருத்தமின்றி ஒப்புக் கொள்வதே ஞானம், என்றும் எடுத்துரைக்கின்றார். நிலையாமைத் தத்துவம்

இவ்வுலகில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் இறப்பது என்பது தவிர்க்க இயலாதது. பிறப்பு இறப்பு என்பனவ மனித வாழ்வில் மாறி மாறி வருகின்றனவ.

உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு
நாள்ளன ஒன்றுபோல் காட்டி உயிர்ச்சும்
வாள்அது உணர்வார்ப் பெறின்.

என்னும் குறட்பாக்கவில் வள்ளுவர் இதனை உணர்த்துகின்றார்.

மார்க்கசம் வாழ்க்கை நிலையாமை குறித்துப் பல இடங்களில் எச்சரிக்கை விடுக்கின்றார். பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கப் போவதைப் போல் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டாம். மரணம் நிச்சயம் இன்றோ நாளையோ அது எப்போதும் வரக்காத்திருக்கிறது- கழிந்தும் வருவதும் மனிதனுடைய காலமல்ல. தற்காலமே மனிதனுக்கு உரித்தான் காலம். அதை அவன் வீணாக்குகிறான். தன் வசயில்லாத முதலிரண்டைப் பற்றி வருந்தியும் கவலைப்பட்டும் தன் வசமுள்ள காலத்தை வீணாக்குகிறான், என்று மனிதன் வாழ்வதற்கு நேர்று நடந்ததைப் பற்றியோ, நாளை நடக்கப் போவதைப் பற்றியோ கவலைப்படாமல்; இன்றைய வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கு அறிவுத்துகிறார் அரேவியக.

இறப்பு என்பது இயல்பான ஒன்று என்றும் வலியுறுத்துகிறா... இறப்பது உலகத்தில் இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி, அது கடவுள் நியதி. அதை வெறுக்காதே. குழவிப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்து இளமை அடைவதைப் போலவே முடிவில் மூப்புற்று இறப்பது இயற்கையாக வரும். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் மரணத்தை வெறுக்கமாட்டான். அசட்டை செய்யவும் மாட்டான். அதன் மெய்ப்பொருளை அறிந்து இயற்கைச் சுக்திகளுள் ஒன்றாக அதை ஒப்புக்கொண்டு எதிர்பார்த்திருப்பான். தாயின் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறக்கும் நாளை எதிர்பார்ப்பது போலவே, உன் ஆத்மா அடைப்பட்டிருக்கும்

இவ்வுடலிலிருந்து வெளியேறுவதை எதிர்பார்ப்பாயாக, என்று அறிவுரை கூறிய மார்க்கசு சொன்ன வண்ணமே நடந்தும் காட்டினார். கிபி. 180-ஆம் ஆண்டு, தம் ஜம்பதாம் வயதில் பாசுறையில் இறந்தார் மார்க்கசு. அவர் இறக்கும் சமயத்தில் அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற மந்திரிகளும் சேனாதிபதிகளும் அவர் பிரிவை எண்ணிரி அளவில்லாத துக்கமேலீட்டால் கண்களில் நீர் பெருக நின்றனர். அதைக் கண்ணாலும் மார்க்கசு, ஏன் அழுகிறீர்கள்? சேனையைப் பற்றியே சிந்தியுங்கள், எனக்காக வருந்தாதீர். நீங்கள் பின்னால் வருவீர்கள். நான் முன்னால் போகிறேன். அவ்வளவு தானே, விடைதாருங்கள், போய் வருகிறேன், என்று கூறினாராம்.

முடிவுரை

மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீலித் தாம்மாய்ந் தன்றே

என்று புறநானுாறு கூறுவது போல், நிலையில்லாத இவ்வுலகத்தில். தம் செயலாலும் சொல்லாலும் நிலைத்த புகழை நிலைக்கச் செய்தவர் அரேவியசு. ஒருவருடன் கூடவே இருப்பவர்கள் அவரைப் புகழ்வது என்பது இயல்பு, ஆனால், பகைவர்களும் ஒருவரைப் புகழ்வது என்பது அரிது. உடன் வாழ்ந்தவர்கள் மட்டுமல்ல, பகைவர்களும் பாராட்டும் பண்பினராக - முழுமையான மனிதராக - உலகத்துவரால் மதிக்கப்படுவர். அரேவியசு. உரோமாபுரியில் மட்டுமன்றி இங்கிலாந்து போன்ற பிற நாடுகளிலும் மார்க்கசின் உருவச்சிலை வணங்கப்பட்டு வருகிறது என்பதே அவருக்குக் கிடைத்த பெருமையாகும்

மார்க்கசு அரேவியசின் சிந்தனைகளையும் விஞ்சிய வண்ணம் அமைந்துள்ளன திருவள்ளுவரின் சிந்தனைகள். எனவேதான் உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படுகின்றது திருக்குறள். நூற்றுக் கணக்கான உலக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருப்பதே அதன் பெருமைக்குச் சான்று பக்கும். உலக அறிஞர்களின் சிந்தனைகளுடன் ஒப்ப வைத்து எண்ணத்தக்க முறையில் வள்ளுவரின் சிந்தனைகள் அமைந்து தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும் பெருமை தேடித் தருகின்றன. இது உண்மை வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை.

உன்னத உடல் நலம் யர்வரன வாழ்வு தகும்

உடல் நலப் பரிசோதனைத் திட்டங்கள்

- எக்ஸிசியிட்டில் முழு உடல் நலப் பரிசோதனை
- முழு உடல் நலப் பரிசோதனை
- முதியவர்களுக்கான முழு உடல் நலப் பரிசோதனை
- குழந்தைகளுக்கான முழு உடல் நலப் பரிசோதனை
- திருமணத்திற்கு முன் பரிசோதனை
- முழு இருதய பரிசோதனை
- முழு நீரிழிவுப் பரிசோதனை
- புற்று நோய்ப் பரிசோதனை
- மதுப் பழக்கமுள்ள நோயாளிகளுக்கான முழு சோதனை
- ஆண்களுக்கான பாலியல் குறைபாடுகள் குறித்த சோதனை
- வெளிநாடு செல்லும் பயணிகளுக்கான பரிசோதனை
- பொது உடல் நலப் பரிசோதனை
- வேலைக்குத் தகுதி பெற மருத்துவப் பரிசோதனை

காலை 8.00 மணி முதல் 9.00 மணிக்குள்
நீங்கள் விரும்பிய நாளில் (குாயிறு உட்டப்)
வெறும் வயிற்றில் மல சாம்பிளோடு நேரில் வரவும்.

உங்கள் நோய் பற்றிய பிரச்சனைகளுக்கு தொலைபேசியின் ரூஸ்
இலவச ஆலோசனை வழங்கப்படும். திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை
நேரம் மாலை 4.30 மணி முதல் 5.30 மணி வரை

மாஸ்டர் ஹெல்த் செக்ட்-ஆப் டிபார்ட் மெண்ட்

**மீண்ட்ஸி யிடைன் மருத்துவமனை
மற்றும் ஆராய்ச்சி மையம்**

லேக் ஏரியா மேஹர் ரோடு, மதுரை-625 107. போன் : 536361-68
Fax:536353 E-mail:mmhrc@md2.vsnl.net.in